



Révész Béla:

*A magyar politikai vezetés és a Közös Piac korai időszaka
(Mellékletek)*

1. számú melléklet

78

ARTICLE 234

The rights and obligations arising from agreements concluded before the entry into force of this Treaty between one or more Member States on the one hand, and one or more third countries on the other, shall not be affected by the provisions of this Treaty.

To the extent that such agreements are not compatible with this Treaty, the Member State or States concerned shall take all appropriate steps to eliminate the incompatibilities established. Member States shall, where necessary, assist each other to this end and shall, where appropriate, adopt a common attitude.

In applying the agreements referred to in the first paragraph, Member States shall take into account the fact that the advantages accorded under this Treaty by each Member State form an integral part of the establishment of the Community and are thereby inseparably linked with the creation of common institutions, the conferring of powers upon them and the granting of the same advantages by all the other Member States.

ARTICLE 235

If action by the Community should prove necessary to attain, in the course of the operation of the common market, one of the objectives of the Community and this Treaty has not provided the necessary powers, the Council shall, acting unanimously on a proposal from the Commission and after consulting the Assembly [European Parliament], take the appropriate measures.

ARTICLE 236

The Government of any Member State or the Commission may submit to the Council proposals for the amendment of this Treaty.

If the Council, after consulting the Assembly [European Parliament] and, where appropriate, the Commission, delivers an opinion in favour of calling a conference of representatives of the Governments of the Member States, the conference shall be convened by the President of the Council for the purpose of determining by common accord the amendments to be made to this Treaty.

The amendments shall enter into force after being ratified by all the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.

ARTICLE 237

Any European State may apply to become a member of the Community. It shall address its application to the Council, which shall act unanimously after obtaining the opinion of the Commission.

The conditions of admission and the adjustments to this Treaty necessitated thereby shall be the subject of an agreement between the Member States and the applicant State. This agreement shall be submitted for ratification by all the Contracting States in accordance with their respective constitutional requirements.

ARTICLE 238

The Community may conclude with a third State, a union of States or an international organisation agreements establishing an association involving reciprocal rights and obligations, common action and special procedures.

These agreements shall be concluded by the Council, acting unanimously after consulting the Assembly [European Parliament].

Where such agreements call for amendments to this Treaty, these amendments shall first be adopted in accordance with the procedure laid down in Article 236.

3. számú melléklet

EGYRE GYAKRABBAN VAGYUNK tanúi egy sajtóságas földrajzi fogalomzavarnak. Felelős nyugati közéleti tényezők és a kapitalista sajtóorgánunkok gyakran úgy beszélnek Európáról és az európai gazdaságról, hogy azon csak a „Hatok” és a „Hetek” a fontosak, s ennek a két zárt gazdasági csoportosulásnak gazdaságát értik.

Bármennyire tekintélyes is a „Közös Piac” hat országa: Belgium, Franciaország, Hollandia, Luxemburg, a Német Szövetségi Köztársaság és Olaszország, és bármekkora is volt eddig a „Hetek”: Anglia, Ausztria, Dánia, Norvégia, Portugália, Svájc és Svédország csoportjának gazdasági, kulturális, technikai stb. súlya, ez a tizenhárom ország Európának még akkor is csak egy része marad, ha hozzászámítjuk az esetleges újabb csatlakozásokat és átcsoportosításokat, melyek Angliának a Közös Piac-hoz való átlépését követik majd.

Európa-hoz minden tekintetben hozzátartozik a szocialista tábor nyolc országa és a csoportosulásokon kívüli öt több tőkésország is.

Kinek hasznos az, ha Európát így leszűkítik?

Európa népeinek semmi esetre is hiszen a gazdaságföldrajzi és hagyományos alapokon nyugvó nemzetközi munkamegosztás a népek jólétének alapjait szolgálja. Ezt készülni most felszámolni a szóban forgó két csoportosulás, vagy ahogy ők nevezik, „integráció”.

Nélkülszéli-e saját érdekei sérelme nélkül a 180 milliós „Közös Piac” és a vele való versengésből született 94 milliós Európai Szabadkereskedelmi Társulás, az „EFTA” — akár a kettő együtt is — az évről évre egyre szállító-és felvevőképesebb piacként jelentkező 300 milliós szocialista Európát? Természetesen nem. Ak-

kor hát mi a céljuk az imperialistáknak az integrációkkal, miért nem adnak pozitív választ a Szovjetunióknak az ENSZ Európai Gazdasági Bizottságában ismételt javasolt „összetartó” gazdasági koncepcióra, vagy miért nem tesznek arra maguk is konstruktív javaslatokat, miért haladnak olyan makacs elhatározottsággal a valójában európai dezintegráció útján?

A VÁLASZ EGYSZERŰ: azért, mert a monopolkapitalista érdekeket szolgáló imperializmus és európai képződményének a NATO-nak az érdekei így diktálják. Ezért hozták létre a „Közös Piacot” és ezért kellene az EFTA-nak rövidesen megszűnnie és beléolvadnia valamely förtélyos jötkés nemzetközi jogi formula és gazdasági koncepció segítségével a „Közös Piac”-ba, ahol — megfelelő szervek révén — a nyugatnémet revansizisták diktálnak és ahol az USA ellenőrzése biztosítja van. Hogyan is lehetne másképpen megérteni azt a gazdasági lehetlenséget, hogy Amerika erőteljesen támogatja azt a „Közös Piac”-ot, amelynek neki, mint kívülállónak — a kívülállókkal szemben fokozódó diszkriminációk folytán — a legelkeseredettebb konkurrensének kellene lennie az európai tőkés piacon?

Nyugatnémet, francia és olasz részről teljes nyíltsággal sűrűn hajtogatják, hogy a „Közös Piac” formailag ugyan vámunióból gazdasági unióba átfejlődő alakulat, de igazi célja a politikai unió, s ehhez mi joggal hozzátartozhatunk: politikai unió a szocialista táborral szemben! Evégett kell kettészakítani Európát, ezért kell szétvágni a hagyományos gazdasági kapcsolatokat, s emiatt kell ter-

mészetellenes, eszlelen alapokra átépíteni az európai nemzetközi munkamegosztást.

A KÉT GAZDASÁGI CSOPORTOSULÁS elzárkózási törekvései természetesen nem maradnak hatástalanok Magyarországot gazdasági kapcsolataira, külkereskedelmi forgalmunknak alakulására sem, hiszen egyre bővülő gazdasági kapcsolatokat építettünk ki szinte valamennyi európai tőkésországgal.

A „Hatok”-kal és a „Hetek”-kel lebonyolított árucseré-forgalmunk összes külkereskedelmi forgalmunknak több mint egyötöd részét és összefokos forgalmunk túlnyomó részét képezi. A „Közös Piac” országai közül különösen jelentős a Német Szövetségi Köztársasággal és Olaszországgal való árucserénk, az EFTA országai közül Ausztriával és Angliával való kereskedelmünk. A két gazdasági csoportosulással való együttes forgalmunk meghaladja a 200 millió dollárt.

Vajon annyira jól megy-e az integrációk monopolkapitalistáinak, hogy könnyen le tudnak mondani a magyar forgalmat jelentő 200 millió dollárról és az annak sokszorosát kitevő szovjet, csehszlovák, lengyel stb. árucseréről? A nyugat-európai hadfelszerelési ipar ugyan teljes kapacitással dolgozik, és az ebből következő konjunkturnális fellendülés sokat megmagyaráz az integrációs törekvések körülményeiből, de nem mindent. Az igazi ok a szocializmus erőitől való félelem. Ezzel az elzárkózó politikával akarják a monopolitikés körök akadályozni a nemzetközi munkamegosztás fejlődését, s úgy vélik,

hogy ezzel gátat vehetnek a szocialista tábor gazdasági fejlődésének.

Magyar részről az Európai Gazdasági Bizottságban és másuttal tett nyilatkozatainkban is világosan kifejeztük és állandóan kifejezzük, hogy a tőkésországgal fejleszteni kívánjuk árucserénket. Behozatalunk azonban csak akkor növelhető, ha ezzel együtt az azokban az országokban a magyar áruk eladási lehetőségei is nőnek. Eddigi tapasztalataink szerint azonban a két csoportosulás országában hátrányosan megkülönböztető intézkedések sújtják kivitellünket, s egyre jobban akadályozzák a forgalom növelését célzó törekvéseinket. Bár a különböző tárgyalások során gyakran halljuk, hogy az igényes és egyre nagyobb fizetőképeségű, integrált piacainkban a mi áruink elhelyezésének lehetősége is nőni fog, a tény azonban az, hogy a diszkriminációk folytán eladási lehetőségeink ezeken a hagyományos piacainkban és hagyományos cikkeinkben — mint például szarvasmarha, vágott baromfi, friss gyümölcs és főzelék, bor, izzólámpa, rádiósó, bőr- és szőrmeáru stb. — az utóbbi időben romlanak.

A CSOPORTOSULÁSOKON KÍVÜL ÁLLÓKKAL SZEMBEN különösen két irányban hat növekvő mértékben a hátrányos megkülönböztetés. Az egyik a mindkét csoportosulás tagjai számára egyenlően 30 százalékos belső vámsökkentés, amely drágábbá teszi a csoportosulásokon kívüli árukat, s megnehezíti természetesen a versenyt e vámsökkentésből hasznot húzó „belső” áruival. A másik megkülön-

böztetés a kontingenseknél történik. Amíg nekünk évről évre általában kétoldali tárgyalásokon kell exportcikkeink beviteli kontingenséről megállapodnunk, addig a csoportosulásbeli partnerek kontingensei automatikusan emelkednek és végül teljesen megszűnnek. Megjegyzendő, hogy nekik már ma is a cikkek jóval kisebb körére nézve kell kontingensekkel számolniuk. Ezeket kívül még más adminisztrációs nehézségek is akadályozzák kivitellünket.

Nem kétséges tehát, hogy ezen intézkedések a csoportosulásokban részt vevő országokkal való forgalmunkat hátrányosan befolyásolják.

A gyors ütemben fejlődő magyar népgazdaság a baráti szocialista államokkal mind szorosabban együttműködve tovább fogja bővíteni gazdasági kapcsolatait, külkereskedelmi forgalmát. A szűklátókörű, integrációs gazdaságpolitika azonban azzal jár, hogy Európa népei nem használhatják ki azokat az előnyöket, amelyek az összeurópai nemzetközi munkamegosztásból és árucseréből kölcsönösen adódnak és amelyek adódnak akkor is, ha a nemzetközi árucserében és munkamegosztásban részt vevő országok társadalmi és gazdasági rendje egymástól eltérő.

A MI ORSZÁGAINK gazdaságának erőteljes fejlődését persze nem tartóztatják fel ezek az intézkedések, annál nagyobb kártal járnak azonban a csoportosulásokban részt vevő tőkésországok számára: nehezítik a kapacitások kihasználását, csökkentik a munkaerő foglalkoztatottságát, továbbá fékezik a tőkésországok gazdaságának a szocialista országokéhoz mérten amúgy is lassúbb fejlődési ütemét.

Szilágyi Mihály

4. számú melléklet

NÉPSZABADSÁG

1992. június 28. 4. old.

A KÖZÖS PIACRÓL

A nyugat-európai imperialista „integráció”

Moszkva, augusztus 27. (TASZSZ)

A Szovjetunió Tudományos Akadémiájának Világ gazdasági Intézete téziseket dolgozott ki a nyugat-európai imperialista „integráció” (Közös Piac) lényegéről. Ez a dokumentum, melyet a Pravda vasárnapi számában közölt, a hétfőn Moszkvában megnyílt közgazdaságtudományi konferencia egyik alapvető vitakérdése. Az alábbiakban a TASZSZ jelentése nyomán ki-
vitatatosan ismertetjük a 32 tézist.

A tézisek hangsúlyozzák: A nyugat-európai „integráció” a monopóliók kísérlete, hogy összehangolja a gazdaság magánkapitalista formáját a nemzeti határokon túlnyúló termelőerőkkel. Az imperializmus arra törekszik, hogy a termelőerőket, amelyek párhuzamosan követelik az áttérést a szocializmusra, állammonopolista keretek között tartsa.

A Közös Piacban — mondják a tézisek — megnyilvánul az imperialista osztályszolidaritása. Az imperialista kölcsönös elleneskedések dacára, összefogásra törekednek. Az a céljuk, hogy nemzetközi állammonopolista szövetségek segítségével erősítsék a kapitalizmus pozícióját, meggyőztsék vagy legalábbis enyhítsék a kapitalizmus sebeit és hibáit (a

A finansztorok új támadása a munkásosztály ellen

A tézisek rámutatnak, hogy a finansztorok új támadást próbálnak szervezni a munkásosztály ellen gazdasági, politikai és ideológiai téren. A monopóliumok tulajdonképpen egyesült frontot akarnak alakítani a nyugat-európai munkásosztály ellen, arra törekednek, hogy a dolgozók rovására küzdjék le a mai kapitalizmus mélyenszántó ellenfeleit.

A nyugat-európai „integráció” egyúttal az imperialista háborús politikának, a nemzetközi feszültség fokozásának eszközeként is jelentkezik.

A tézisek elemzik a Közös Piac különféle vonatkozásait:

Az „integrált” Európa termelésének és áruforgalmának növekedése egyáltalán nem a Közös Piac megteremtésének köszönhető. Amikor ez a társulás megalakult, olyan országok voltak tag-

termelés anarchiája, válságok). A pénzügyi oligarchia az „integráció” kifejlesztésével keresi a választ az emberiség fejlődésében döntő tényezővé váló világszocializmus fokozódó erejére, a Közös Piac segítségével igyekeznek az imperializmus hatalmában tartani a volt gyarmati és félgymarmati országokat, enyhíteni a világpiacokon folyó konkurrenciaharcot, és megteremtani az imperialista tábor konszolidációját.

A Közös Piac egyben a rendkívül éles konkurrenciaharc új formája. Ez a harc az imperializmus táborában kialakult erőviszonyoknak megfelelően, a kapitalista világpiac újrafelosztásáért folyik. A Közös Piac új eszköz is, amelynek segítségével az imperialista államok hatalmas monopóliumai behatolni törekednek gyengébb partnereik gazdaságába.

melésközöket, megváltozott a gazdaság struktúrája, és új termelési ágak keletkeztek. Ezenkívül Nyugat-Németország, Olaszország és a „hatok” néhány más országa felhasználhatta azokat a nagyarányú felhalmozásokat, amelyek a viszonylag alacsony munkabérek alapján keletkeztek, különösen a jelentős munkanélküliség időszakában. Ezekben az országokban az Egyesült Államok is óriási befektetéseket eszközölt.

A tézisek a továbbiakban megállapítják, hogy a gazdasági „integráció” még az eltorzult kapitalista formák között is lökést adhat a termelés növekedésére, a bel- és külkereskedelem fokozására. Ámde nem szabad túlbecsülni a tényező jelentőségét. Jellemző, hogy Japán, amelynek semmi köze a Közös Piachoz, a termelés és a kivitel növekedésének ütemét tekintve, lényegesen

akarják kényszeríteni a népekre a gyarmati kizsákmányolás új formáit és módszereit.

A Közös Piac nem vezetett és nem vezethetett egy konfliktus nélküli harmonikus Nyugat-Európa kialakulására. Nemcsak a Közös Piac résztvevői között élesedtek ki a gazdasági és politikai ellentétek, hanem általában egész Nyugat-Európában is, mindenekelőtt Anglia és Nyugat-Németország között.

Miután Anglia az Egyesült Államok nyomására hajlandóan mutatkozott a csatlakozásra, tovább szaporodtak az imperialista ellentétek. A Közös Piac országai azt követelik, hogy Anglia felétel nélkül fogadja el a Közös Piac valamennyi kikötését. Anglia viszont engedményeket próbál kiskarni a Közös Piac tagállamától. Ha Anglia úgy lépne be a Közös Piacba, hogy elfogadja a tagállamok követeléseit, akkor csapás érne a Brit Nemzetközösség országaival való kereskedelmi kapcsolatait, az előnyvámok rendszerét és a sterlingvezetést.

A nyugat-európai kis országokra nézve a Közös Piachoz való csatlakozás azt jelentené, hogy komoly károsodás érne nemzeti, gazdasági és politikai érdekeiket. A kis országokat fenyegető veszély annál inkább fokozódik, mert a Közös Piac szerveiben a fontos kérdések eldöntésénél nem az egyhamar határozatok elvét, hanem a többségi elvet alkalmazzák.

A Közös Piac politikai irányja lehetetlenné teszi, hogy annak résztvevői fenntartsák semlegeségüket (amennyiben azok). Ennélfogva azok a kísérletek, amelyeknek célja Svédország, Svájc és Ausztria bevonása a Közös Piacba, tudatosan számolnak azzal, hogy ezeket az országokat bevonják az agresszív katonapolitikai tömbök rendszerébe

azonban mégis érvényesül. Az imperialista államok gazdasági viszálkodása elkerülhetetlen — hangsúlyozzák a tézisek.

A nyugat-európai integráció vezetői szavakban hangsúlyozzák az integráció „békés” jellegét, a valóságban azonban a hidegháború eszközként változtatták a Közös

A Közös Piac a gazdaságilag elmaradott országok együttes kizsákmányolásának eszköze

Az „integráció” segítségével — mutatnak rá a továbbiakban a tézisek — a monopóliumok nemcsak arra törekednek, hogy megtartsák régi gyarmati kiváltságait, hanem arra is, hogy újabb kiváltságokhoz jussanak, megszervezzék a gazdaságilag elmaradott országok együttes kizsákmányolását.

„Látszólag esabító feltételeket ajánlva, az imperialisták minél több gazdaságilag elmaradott országot próbálnak meg a Közös Piac csapdájával megfogni. Különösen élesen vetődik fel ez a kérdés Franciaország és Anglia volt gyarmatai esetében.”

A gazdaságilag elmaradott országokat úgynevezett „társult tagsági joggal” veszik fel a Közös Piacba.

Megadják nekik a jogot, hogy mezőgazdasági termékeiket kedvező vámletelek mellett szállítsák a Közös Piac országába. Ezzel szemben a „társult” országok is kötelesek leszállítani a maguk vámtarifáit. Ily módon továbbra is mezőgazdasági nyersanyagtermelő függvények maradnak, de most már nem valamelyik hatalom, hanem az imperialista országok egész koalíciójának gazdasági függvényei.

A Közös Piac a hozzá nem csatlakozó gazdaságilag elmaradott országok érdekei ellen is irányul: megnehezíti számukra termékeik elhelyezését a nyugat-európai pia-

Piacot. Ez a Közös Piac, amelynek minden egyes résztvevője egyúttal a NATO tagja is, a NATO gazdasági alapjává lett Európában, s a Közös Piacal együtt az „integráció” szerves részeként felállított Euratom olyan szervezetté vált, amelynek feladata kielégíteni a közösség országai atomiparának igényeit. elsősorban Franciaországot és az NSZK-t.

Európa nép ei számára a legnagyobb fenyegetést a német imperializmus jelenti, amely mind vezedelemesebb szerepet játszik a Közös Piac országai katonai előkészületeinek rendszerében.

olyan széles, monopóliumellenes szövetség létrehozásának szükséges feltételei, amely magában foglalja a munkásosztályt, a parasztokat, a városi középrétegeket. Ennek a monopóliumellenes frontnak vezető ereje a munkásosztály.”

„Az „integráció” imperialista politikájával a munkásosztály és kommunista élcsapata a nyugat-európai népek igazi érdekeiért folyó harc programját állítja szembe.”

„Az imperialisták nemzetközli összeesküvésével a munkásosztály maga hatalmas fegyverét, a nemzetközi egységet szegezi szembe” — állapítják meg a tézisek.

A dokumentum hangsúlyozza, hogy a nyugat-európai „integráció” az államok közötti gazdasági kapcsolatok megszüntetése ellen, a békés gazdasági együttműködés ellen irányul. „Az imperialista országok zárt gazdasági csoportosulásai akadályozzák a nemzetközli gazdasági kapcsolatok rendeződését és minden oldalú kifejlődését.” Az „integráció” egyben az imperializmusnak azt a próbálkozását is jelenti, hogy korlátozza az egyes államok önállóságát a Szovjetunióval és a többi szocialista országgal fennálló kereskedelem területén.

„A szocialista országok ellen alkalmazott kereskedelmi megkülönböztetések a rendkívül imperia-

5. számú melléklet

5

Az itt kifejtettek magyarázzák, hogy népgazdaságunk vezető szakemberei, köztük az Országos Tervhivatal, Pénzügyminisztérium és a Külkereskedelmi Minisztérium vezetői, egyöntetűen nem látnak más lehetőséget népgazdaságunk egyensúlyának és egészséges fejlődést biztosító gazdasági viszonyok megteremtésére, mint mai fogyasztási színvonalunk csökkentését. A fogyasztást az idén több milliárd forinttal kellene csökkenteni, hogy azután jövő évtől kezdve megint, és pedig évről évre következetesen emelhessük. Minél később térünk rá erre az útra, annál rosszabb, mert rövidebb idő alatt kell ugyanazt a megtakarítást elérnünk, s mert a tömegek is egyre kevésbé értenék meg, hogy az életszínvonalukban bekövetkezett csökkenés az ellenforradalmi eseményeknek, nem pedig a kormányunk hibás gazdaságpolitikájának következménye.

Javaslatok

1./ Agitációnkban és propagandánkban változtatnunk kell a gazdasági helyzetnek ma elterjedt rózsás színben való ecsetelésén. Komoly hangon, de vigyázva, hogy pánikot ne keltsünk, sokoldalú érveléssel, tényekkel és számokkal be kell bizonyítanunk és meg kell magyaráznunk, hogy az ellenforradalmi események következtében szegényebbek lettünk; barátainktól nagy összegű hiteleket kaptunk, ezeket okosan és nagymértékben népgazdaságunk fejlesztésére kell felhasználnunk. A sajtó és a rádió megfelelő munkájának megszervezésével a Népszabadság főszerkesztőjét és az Agit. Prop. Osztályt kell megbízni.

2./ Rá kell térni a tervbe vett, de eddig a létszámcsökkentésen kívül teljesen elhanyagolt takarékosági intézkedések szigorú megvalósítására. A vállalatokat minden rendelkezésre álló eszközzel arra kell szorítani, hogy ne fizessenek több munkást és tisztviselőt, mint amennyi termelésükhöz elengedhetetlenül kell. A szükséges rendszabályok kidolgoztatásáért és kormány elé terjesztéséért a Gazdasági Bizottságot kell felelőssé tenni.

3./ Fel kell mérni, hogy hozzávetőleg milyen mértékben kell a fogyasztást csökkenteni ahhoz, hogy népgazdaságunk egyensúlyát helyreállíthassuk, s különböző variánsokban javaslatokat kell kidolgozni a szükséges csökkentés megvalósítására. E feladatnál abból kellene kiindulni, hogy milyen kereskedelmet szabad a kapitalista országokkal terveznünk. Ebből kiindulva kell egész termelésünket megtervezni, az így kialakuló nemzeti jövedelemből kell minimális felhalmozási és közületi fogyasztási rész levonásával a lakosság közvetlen fogyasztására jutó részt megállapítani, s ebből levezetni, hogy milyen összegűre kell a vásárlóerőt leszorítani. A fent említett különböző variánsok kidolgozásánál ügyelni kell arra, hogy az életszínvonal csökkenés ne csak a bérből és fizetésből élőket sújtsa. Ezt a feladatot a Tervhivatalra kell bízni.

4./ Mivel kizárólag saját erőfeszítéseinkre támaszkodva népgazdaságunk egészséges fejlődését csak igen nagy áldozatok árán, illetve a fogyasztás, tehát az életszínvonal igen drasztikus csökkentésével lehetne csak elérni, biztosítanunk kell az elkövetkező évekre is a Szovjetunió megfelelő támogatását.

6. számú melléklet

RFE Research and Evaluation Department
Hungarian Unit

4. July 1962.

MAGYAR AGGODALMAK AZ EURÓPAI GAZDASÁGI INTEGRÁCIÓ MIATT.Politikai-ideológiai támadások.

780. 2

A magyarországi sajtó és rádió kb. egy év óta fokozott mértékben intéz támadásokat az európai gazdasági integráció, elsősorban a Közös Piac ellen. A támadások politikai-ideológiai háttereként a legkülönbözőbb indokokat hozzák fel. A legtöbbször a következő érvek szerepelnek:

"politikai unió a szocialista táborral szemben"

"a Közös Piacon a megfelelő szervek révén a nyugat-német revansisták diktálnak" /Népszabadság 1961 aug 2./

A politikai támadások különösen élesek a semleges államok, elsősorban Ausztria belépési szándékának köztudomásúvá válása óta:

"A Közös Piac monopolistái a Közös Piaccaal való társulást eszközként akarják felhasználni arra, hogy aláássák a semleges országok, a többi között Ausztria semleges külpolitikai irányzatát" /Magyar Nemzet 1961 okt. 15./

"A magyar nép számára nem közömbös, hogy közvetlen szomszédságunkban milyen Ausztria van: a vállalt örökérvényű semlegességet szigorúan betartó Ausztria, vagy az Atlanti Szövetség és a nyugatnémet imperializmus céljait kiszolgáló Ausztria." /Magyar Nemzet 1961 okt. 15./

"Ausztria belépése a Közös Piacba a hirhadt hideg Anschluss megvalósítását jelentené." /Magyar Nemzet 1961 okt. 15./

Támadják a Közös Piacot az újonnan felszabadult Afrikai országok szegéből is:

"Az Európai Gazdasági Közösség expanziós törekvéseinek egyik célpontjéppen a nemzeti önállóságukra törekvő Afrika.

Anglia esetleges tagságával színre lép a harmadik, Afrikában különösen érdekelt konkurrens. Ez annyit jelent, hogy az Európai Gazdasági Közösségen belül afrikai vonatkozásban is felmerülnek majd ellentétek a volt gyarmati hatalmak között. A Közös Piac minden rendelkezésre álló eszközzel gátolni szeretné a szabad kereskedelmet a független afrikai országok között." /Esti Hírlap 1962 június 29./

Adminisztratív-vámpolitikai intézkedések.

Az 1961 szeptember 1-vel életbelépett rendelet egy ún. "kettős vám-tarifális" rendszert léptet életbe. / 20/1961 V.25 sz. Kormány rendelet végrehajtási utasítása: 2/1961 VII 20. sz Külkereskedelmi Miniszteri rendelet Magyar Közlöny 1961 július 20./

7. számú melléklet

5-4 / E-2-37

MAGYAR NÉPKÖZTARSASÁG
BELÜGYMINISZTERIUMA
6-200/1957.

SZÉNYVIRTI HÍRSZERZŐ
KATONOSÉRTŐSÉG

HATÁLYON KÍVÜL HELYEZVE

A MAGYAR NÉPKÖZTARSASÁG BELÜGYMINISZTERÉNEK

20 sz. PARANCSA

Budapest, 1957. június 8-án.

A Belügyminisztérium Politikai Nyomozó Főosztálya II, III, IV, V, és VI-os osztályai munkájának gyakorlata a kapitalista államok területén végzendő hírszerző és kémelhárító munka megszervezése terén arról tanuskodik, hogy a fent megjelölt osztályok mindegyike az utóbbi időben önállóan tevékenykedik, terveiket nem egyeztetik össze a BM. Politikai Nyomozó Főosztály III-as osztályával, amely mint alapvető szerv hivatva van hírszerző és elhárító munkát folytatni az ellenség területén. Hányzik az intézkedések osztályok közötti koordinációja. Ez a helyzet nem segíti elő a meglévő ügynöki és más lehetőségeinknek a külföldi munka érdekében történő helyes és időbeni felhasználását, s megnehezíti a Belügyminisztérium előtt álló feladatok megoldását.

A határon túli hálózati operatív munka sikeres továbbvitele és fejlesztése megkívánja az illetékes operatív osztályok ezirányú munkájának rendezését. Ennek érdekében:

m e g p a r a n c s o l o m:

A BM. Politikai Nyomozó Főosztály III-as osztályán kívül külföldi kapitalista államok viszonylatában ügynökök elhárítási célból rövid időre való illegális telepítésével, illetve legális utaztatásával a BM. Politikai Nyomozó Főosztály II, IV, V és VI-os osztályainak továbbra is foglalkozniuk kell.

Ezen osztályok határon túli operatív-hálózati munkája ki kell terjedjen:

a./Az ország területén működő illegális szervezetekben, illetve kém- rezidenturákban dolgozó megbízható, kvalifikált ügynökök beküldésére az ezen szervezetek ellenséges tevékenységét irányító külföldi központokba.

8. számú melléklet

- 4 -

A fizetési mérleggel kapcsolatban általában szeretném a következő impressziómat közölni. Mi beszélünk és küszködünk a fizetési mérleg ügyével, előadjuk még drámaibb módon helyzetünket, mint ahogy az a papíron van, s erre a szovjet elvtársak "v időman" közlik, hogy az egész világ így áll. Az USA-tól, Angliától kezdve mindenütt ez a probléma. Számukra nem volt ez rendkívüli jelzés.

Itt van ez a dezinformáció kérdése. Azt mondták, nem értik, miről van szó, illetve ha értik, nem helyeslik. Mondtuk, mi nem tudunk ilyen javaslatról. Azután kiderült, hogy milyen vonalon jött ez az információ. Hogy az Elnökség miért tudott róla, az világos, náluk ugyanis van egy szabály, hogy dezinformációs hírt csak az Elnökség jóváhagyásával lehet utjára bocsátani. Mi pedig azért nem tudtunk róla, mert nálunk ez nem így van. Próbáltam tájékozódni, honnan ered ez a dolog. Vannak különböző beosztású emberek, akik itt ott elájtenek valamit. Kérjük, hogy illetékes elvtársak vizsgálják meg ezt a kérdést. Ezzel a Politikai Bizottságnak a továbbiakban foglalkozni nem kell, de vessenek véget az ilyesminek, különösen annak, hogy a mi tudtunk nélkül ilyesmiket továbbítsanak. Egy-két titkár elvtárs foglalkozzon ezzel a dologgal.

A gazdasági kérdések lezárásakor mi felvetettünk két dolgot. Apró elvtárs konkrétan felvetette a takarmányakciót, ami volt tavaly, illetve ami most van bonyolítás alatt. Arra kaptunk Konkrét választ Lomakotól, illetve azt válaszolta Lomako elvtárs, hogy erre csak szeptemberben tudnak válaszolni, amikor már ismerik a takarmányhelyzetet.

Felvetettük még, mint általános kérdést, hogy most befejeződik a harmadik ötéves terv egyeztetése a Szovjetunió és Magyarország között, s a tapasztalat azt bizonyítja, hogy sohasem az a terv valósul meg száz százalékig, amit korábban elhatároztunk, azok évről-évre módosulnak, többnyire túlteljesítődnek. S mondtuk, hogy nagy kár származna a lassúságból. Tehát ne 7 hónapig tanakodjunk, míg csinálunk valamit, mert ennek gazdasági hátrányai vannak. Ugyanezt kértem az éves tárgyalásokkal kapcsolatban is. Meg kell mondani, hogy Koszigin elvtárs és más gazdasági vezetők is úgy látják, hogy ez helyes és ők is azon vannak, hogy a nehézkességet kiküszöböljük a gazdasági munkából.

A gazdasági kérdésekkel kapcsolatos válaszukra ott rögtön kellett mondani valamit. Elsorolták, mit tudnak tenni. Mi, akik ott ültünk, nem tudtunk fejszámolást csinálni, így csak impresszióink alapján beszéltünk. A szovjet elvtársak válaszából egyébként

ORSZÁGOS LEVÉLTÁR

MOL M-KS 288. f. 5/367. ő. e (1965.06.08.) 21R/279

9. számú melléklet

Júni. 8 P.B.

Láttam: Kádár János 6/8.
Erdélyi Károly 6/7/8.

Kádár
SZIGORUAN BIZALMAS!
Készült: 30 pl.-ban 78.R

1.

TÁJÉKOZTATÓ FELJEGYZÉS A POLITIKAI BIZOTTSÁG

tagjainak Kádár János, Apró Antal és Biszku Béla elvtársak 1965. május 23-29-i szovjet-
unióbeli tárgyalásairól

[Handwritten signature]

A magyar-szovjet eszmecsere és érdemi tárgyalás az eredeti tervnek megfelelően május 24-én és 25-én lebonyolódott. Az első napon a magyar képviselők ismertették a kérdéseket, a második napon a szovjet elvtársak válaszoltak azokra. A megbeszélések alapját az általunk előre kiküldött okmányokban szereplő kérdések képezték. (Csatolva a Brezsnyev elvtárhoz intézett április 29-i levelünk, annak 1-es és 2-es számú melléklete.)

A véleménycserén magyar részről Kádár János, Apró Antal, Biszku Béla, Szipka József és Erdélyi Károly elvtársak, szovjet részről L. Brezsnyev, A. Koszigin, N. Podgornij, M. Leszecsó, P. Lomako, A. Gromiko és L. Tolkonuovo elvtársak vettek részt.

I.

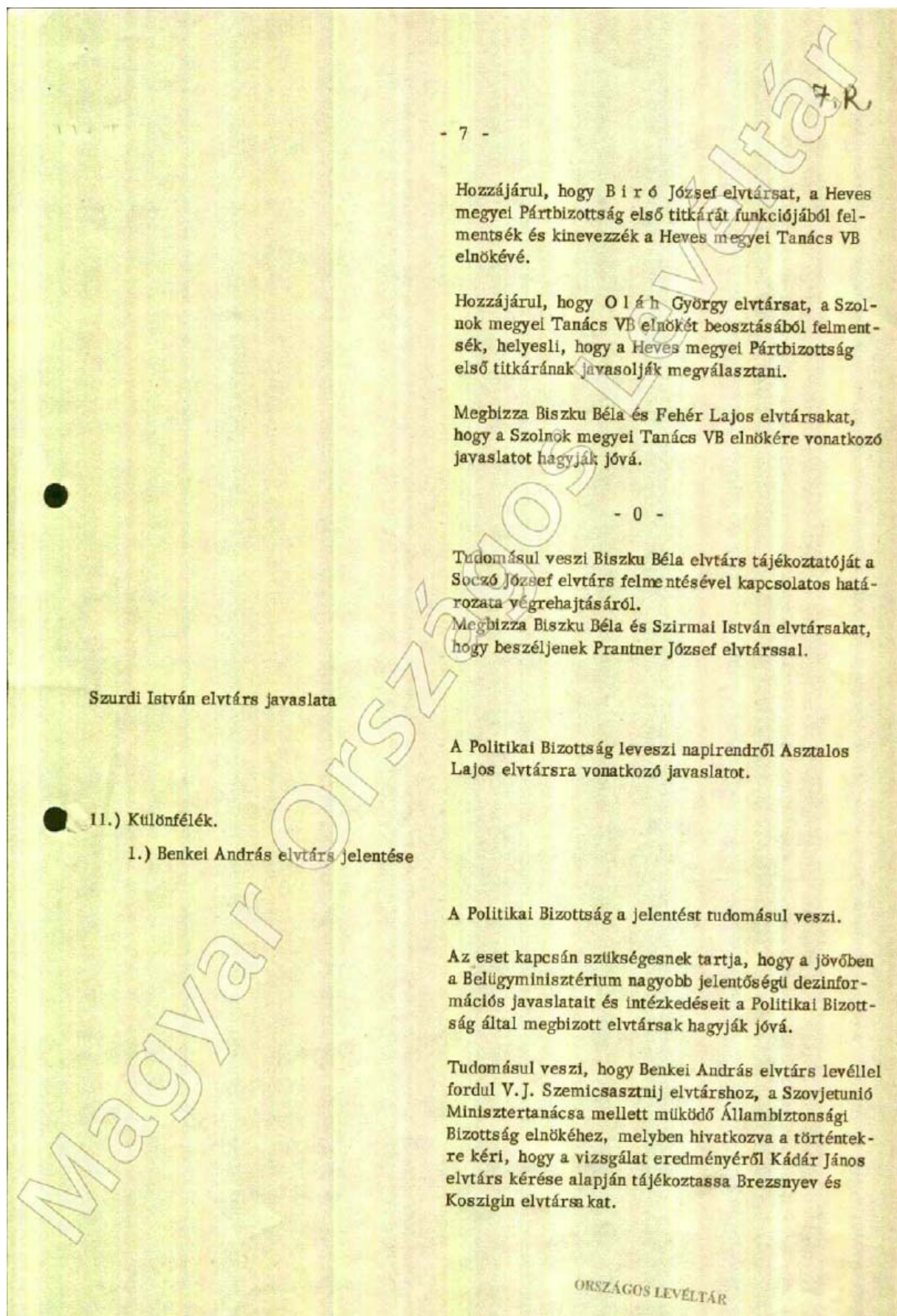
1.) Kádár elvtársakat üdvözölve Brezsnyev elvtárs hangsúlyozta, hogy a mostani találkozó pártjaink és államaink kapcsolatainak erősödését, a vezetők közötti személyi barátság elmélyülését szolgálja. Köszönetét fejezte ki a Mikojan elvtárs vezette delegáció, a felszabadulásunk 20. évfordulójára érkezett szovjet katonák testvéri fogadtatásáért. Ez a magyar népnek a szovjet nép iránti megbecsülését tükrözi.

Kádár elvtárs megköszönte a mostani meghívást és átadta a Központi Bizottság üdvözlését. Kiegészítéseket, pontosításokat fűzött az előzetes magyar anyaghoz és ismertette hazánk nemzetközi kapcsolatainak alakulását. Egyben jelezte, ha szovjet részről más kérdéseket is meg kívánnak beszélni, mi azt készséggel fogadjuk.

ORSZÁGOS LEVÉLTÁR

MOL M-KS 288. f. 5/367. ő. e (1965.06.08.) 78R/279

10. számú melléklet



11. számú melléklet

С е к р е т н о

A MINŐSÍTÉS MEGSZÜNT
az 1995. évi LXV. tv. 28. §-ára
figyelemmel

МИНИСТРУ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ ВЕНГЕРСКОЙ
НАРОДНОЙ РЕСПУБЛИКИ

товарищу Андрашу БЕНКЕИ

Уважаемый товарищ БЕНКЕИ!

Согласно имевшей место договоренности во время посещения в марте 1964 года Будапешта, руководителем представительства КГБ при МВД ВНР назначен полковник ТУРКО Николай Григорьевич, который прибудет в Будапешт 1 ноября 1964 года.

Я не сообщаю Вам на тов. ТУРКО Н.Г. подробных установочных и характеризующих данных, поскольку МВД ВНР он известен по своей прошлой работе в Будапеште, где в течение шести лет являлся заместителем старшего консультанта.

Мы надеемся, что назначение тов. ТУРКО Н.Г. руководителем представительства КГБ будет способствовать установлению еще более тесного и плодотворного сотрудничества между органами безопасности наших стран в борьбе против общего врага.

Пользуюсь случаем, чтобы выразить Вам, товарищ БЕНКЕИ, самые искренние пожелания доброго здоровья и больших успехов в работе.

С товарищеским приветом

ПРЕДСЕДАТЕЛЬ КОМИТЕТА ГОСБЕЗОПАСНОСТИ
при СОВЕТЕ МИНИСТРОВ СССР


В. СЕМИЧАСТНЫЙ

" 24 " октября 1964 года

№ 2515-с

1-а - 1091/64

№ 544 of 2-XI-64г.

12. számú melléklet

KOMORNIK VILMOS



Anyja neve: Rosenberg Klára
 Született: 1923. november 29., Budapest

Végzettség(ek): 4 polgári 1937
 SZKP Pártfőiskola (3 éves) 1954
 Zrínyi Miklós Katonai Akadémia 1956
 (2 éves törzstiszti)

Rendfokozatok: r.ny. őrnagy 1956 - 1962
 r. alezredes (s.k.) 1962 - 1964
 r. ezredes (s.k.) 1964 - 1975
 r. vezérőrnagy 1975 -

Foglalkozások, beosztások: - Segédmunkás, szabó 1938 - 1948
 - MDP Pártközpont Szervezési Osztály, ? 1948 - 1951
 - SZKP Pártfőiskola 1952 - 1954
 - MDP Pártfőiskola, Tanulmányi Osztály, osztályvezető 1954 - 1956
 - BM IV. Osztály, osztályvezető-helyettes 1956 - 1957
 - BM II/ 5. Osztály, osztályvezető-helyettes 1957 - 1961
 - BM II/3. Osztály, osztályvezető-helyettes 1961 - 1962
 - BM II/3. Osztály, osztályvezető 1962. július - augusztus
 - BM III/I. Csoportfőnökség, csoportfőnök 1962 - 1967
 - BM III/I. Csoportfőnökség, csoportfőnök I. helyettese 1967 - 1980
 - Nyugállományba helyezve 1980.12.31.

Egyéb: Törzsszám: 2384

Forrás: 2.8.2.1-1048
 2.8.1-973/94-230
 2.8.1-0018/1956. 11.15. MNK Fegyveres erők minisztere h. parancsa
 2.8.1-00156/1962. 07.17. BM parancs